శ్రీసుధా

ఎదిగిన కూతురికి పెళ్ళి చేయలేక పోవడం అసమర్థత క్రిందకి వస్తుంది. ఉద్యోగం చేస్తున్న రోజుల్లో వెనక వేయలేకపోవడం, వేసింది సంసార చక్రం తిప్పడంలో హరించుకుపోవడం, కారణం ఏదైనా విశాల పెళ్ళికి జాప్యం జరిగింది.

విశాల అందగత్తె. చదువుకుంది. ఉద్యోగార్హత కూడా సంపాదించుకుంది. అయినా ఈ పాడు ప్రపంచంలో పెళ్ళికి

అక్షతలు వేరేమో! వయసుకారు కుర్ర వాళ్ళు విశాలమీద నుంచి కన్ను కదప లేరు. తిరిగి చూడాలనిపించేదే అందం అయితే-ఆ అర్హతలన్నీ విశాలకి ఉన్నాయి.

విసుగేసినప్పుడు, ఏమీ చెయ్య లేనప్పుడు నాకు అన్పించేది కూడా-కట్నం లేకుండా దాని అందచందాలు, చదువూ చూసి ఎవరైనా ముందుకు రావాలి లేక దాన్ని ప్రేమించి, దాన్ని తప్ప మరెవర్నీ పెళ్ళాడనని మొరా యించి విశాలకోసం ముందుకు వచ్చే ప్రేమికుడు కనబడాలి.

ఇలా జరుగుతుందా అసలు! లోకంలో కొంతమంది విషయంలోనైనా ఇలాంటి అదృష్టం కలిసివస్తోన్న మూలంగానే నాకీ కోరిక పుట్టికుండాలి!

ఒట్టినే పిచ్చికగూళ్ళూ, గాలి మేడలూ కట్టుకోవడానికి నేనేం అవివేకిని కాను. పిచ్చివాణ్ణి అసలే కాను.

* * *

అనుకున్నవి అనుకున్నట్టుగా జరిగితే ఎంత బావుంటుంది. మనసుకి ఎంత హాయిగా ఉంటుంది. కానీ అలా ఎప్పుడూ జరగదేమో! ముందు గొయ్యి వుందని నడచినంతకాలం ఏ దెబ్బా తగలదు కానీ ఏ ఒక్కరోజు చూసుకుని నడవక పోయినా బోర్లా పడక తప్పదు. నవ్వా లనుకున్నప్పుడు ఏడవాల్సిరావడం, ఏడవాల్సినప్పుడు వేదాంతం గుర్తుకు రావడం జీవితంలో జరిగే తమాషా అయి వుంటుంది.

పడక్కుర్చీలో పడుకుంటే, ఆ పైన సిగరెట్ పొగలా ఆలోచనలు మనసులో తేలడం వయసు లక్షణమేమో! వయసు మీద పడుతూంటే గతం కన్నా వర్తమానం కన్నా భవిష్యత్ అంటేనే మనిషికి ఇష్టం కలుగుతుందేమో! కిటికీ లోంచి ఎప్పుడు మాయమయ్యిందో వెలుతురు-చీకటి చీర కట్టుకుని కన్పిస్తోంది.

విశాల ఇంటికి రాలేదు. ఉద్యోగం గురించి రికమెండేషన్ చేస్తానన్న స్నేహితురాలి ఇంటికి వెళ్ళింది. వాళ్ళ అమ్మ కూడా శ్రావణ శుక్రవారం పేరంటానికి వెళ్ళింది. అసలు సరోజ పేరంటానికి వెడుతుందంటేనే నాకు భయం పూర్వం అయితే జేబురుమాలుతో కొబ్బరిముక్కలూ, చలిమిడీ కలిపిన శనగలు తెచ్చి అక్కడ స్నేహితురాళ్ళ సింగారం గురించీ, చీరల ఖరీదు గురించీ చెప్పి ఊరుకునేది. కానీ ఇప్పుడు శనగలతో పాటు పెళ్ళికొడుకుల జాబితా తేవడం మొదలుపెట్టింది. వాళ్ల యడ్రసులూ వైనాలూ మూటగట్టుకుని మరీ వస్తుంది...న్యూస్‌పేపర్ తెరిచి చదవబోయి-విసుగేసి వార మాస పత్రికలు తెరిచి-అవీ రుచించక ఆలోచనల నూకలు కాస్తూంటే వీధిలోంచి పదేళ్ళ వున్న కుర్రాడు వచ్చాడు.

పరుగున వచ్చినవాడు స్విచ్ వేసి

నట్టు వాకిట్లోకి వచ్చి ఆగిపోయాడు. హాలంతా చూసి ఆ పైన నన్ను చూసి కంగారుగా వెనక్కి తిరిగి చూస్తున్నాడు.

"ఇటు రా, ఎవరు కావాలి ?" కేక వేశాను, కుర్చీలోంచి లేచే ప్రయత్నం చేస్తూ.

"ఆ...ఆ" అన్నాడు బెదురుతూనే.

"ఫర్వాలేదు, ఇటు రా." ముద్దుగా పిలిచాను.

బెదురుతూ నా వైపు వచ్చాడు.

"చెప్పు, ఏం కావాలమ్మా ?"

"విశాలక్క."

"విశాలక్క-ఎందుకు ?"

ఆ అబ్బాయి మాట్లాడలేదు.

"విశాల ఇంట్లో లేదు కదా" అన్నాను.

"మరి...మరి"

అతను జేబులో చెయ్యి పెట్టుకున్నాడు. చెయ్యి తిరిగి తీస్తూంటే జేబులోంచి ఓ కాగితం క్రింద పడింది. అది తీసుకుందుకు అతను వంగాడు. నేను వంగడంతో అది నా చేతికి దొరికింది.

నేను ఉత్తరం విప్పాను. అది విశాలను సంబోధిస్తూ వ్రాసిన ప్రేమలేఖ. ఒక్క వాక్యం చదివాను. కళ్ళు మసకగమ్మాయి. క్రింద చూశాను. ఎవరిదో పేరు 'రాఘవ' అని సంతకం ఉంది.

నా మెదడు మొద్దుబారిపోయింది... అంతవరకూ భవిష్యత్తుమీద బంగారు భవనాలు నిర్మించుకుంటూన్న నేను, వాటిని పూర్తిచేయకుండానే, వర్తమానం వదిలి, గతం తాలూకు కూలిన గోడల చుట్టూ పరిభ్రమిస్తోన్నట్టు నాకే తెలియలేదు. ఏవో, ఏవేవో జ్ఞాపకాలు క్షణం మనసులో రగిలాయి...నా కళ్లు ఎర్రబడ్డాయి. నాకు ఆవేశం, దాంతో పాటు ఆయాసం వచ్చాయి...ఏదో చెయ్యాలి !

విశాల బ్రతుకు ఇలా, ఇలా, కాకూడదు. ప్రేమించాననే జనాభా ఎక్కువయి-పెళ్ళిమాట వచ్చేటప్పటికి పరారీ అయ్యే కుర్రకారు ఆవేశానికి విశాల బలి కాకూడదు.

"ఎవరిచ్చారీ ఉత్తరం ?" నెమ్మదిగా అడిగాను.

"అంకుల్."

"నీకు చాకలెట్లు కొనిపెడతాను. బిస్కెట్ పాకెట్ ఇస్తాను. నే చెప్పినట్టు చేస్తావా, మరి" మృదుత్వాన్ని తెచ్చి పెట్టుకుంటూ అడిగాను.

ఆ అబ్బాయి బుర్ర ఊపాడు.

"అయితే కూర్చో" అంటూ ఓ కాగితమూ, పెన్నూ తీసుకున్నాను.

ఉత్తరం వ్రాయడం మొదలు పెట్టాను. ఏదో వ్రాస్తున్నాను. కానీ మనసంతా వికావికలమయిపోతోంది..., కళ్ళు అక్షరాలపై-వాక్యాల మీదా దృష్టి వుంచడంలేదు. ఉత్తరం ముగించి-ఆ అబ్బాయి వెళ్ళినవైపు చూస్తూ ఉండిపోయాను, నేను.

* * *

సాయంత్రం పెందరాళే ఆఫీసు నుంచి వచ్చేశాను. సరోజ ఏవేవో అడుగుతోంది. నాకు మాట్లాడాలని లేదు. నా ఆలోచనలన్నీ పబ్లిక్ పార్క్—మీద మరో గంటలో జరగబోయే యుద్ధకాండ మీదే వుంది. రాఘవ విశాల కోసం వస్తాడు. సరిగ్గా ఏనుగు బొమ్మ దగ్గర కూర్చుంటాడు. ఏడుగంటలకి విశాల బదులు—తను పంపించిన మనుష్యులు కన్పిస్తారు. కాదు, వాళ్లు మనుషులు కాదు కిరాయి మనుషులు. తన దగ్గర డబ్బు తీసుకున్న మూలంగా రాఘవని మాటలతో పోనివ్వరు. కావాలని పేచీ సృష్టించి బుద్ధి వచ్చేటట్టు చేస్తారు. జీవితంలో మరే ఆడపిల్లకి ప్రేమలేఖ వ్రాయకుండా జ్ఞానోదయం అయ్యేటట్టు చేస్తారు.

వీధిలోంచి విశాల రావడంతో నా ఆలోచనలకి అంతరాయం కలిగింది. విశాలవైపు చూశాను.

అవును. ఇక ఆలస్యం చేయకూడదు. ఏదో సంబంధం చూసి విశాల పెళ్ళి కానిచ్చేయాలి. విశాల సుఖపడాలి. విశాల జీవితం కన్నీటి కథ కాకూడదు.

విశాల నన్ను పలకరించకుండానే తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది. తిరిగి నా ఆలోచనలు రాఘవమీదకి మళ్ళాయి. కాదు రాఘవ, ఆ పరిస్థితులూ దాటి ఎందుకో చాలా దూరం వెడుతున్నాయి. మనసుమీద ముళ్ళు గుచ్చుకున్నట్టుగా ఉంది. తను తప్పు చేశాడా ? తొందర పడ్డాడా ?

విశాల అంతర్యం రాఘవ మన స్తత్వం పూర్తిగా తెలుసుకోకుండా తననిలా ముందడుగు వేయించింది ఎవరు ? తనలో వివేకం నశించిందా ? ఎందు కిలా చేశాడు ?

లోకంలో అంతా చెడ్డవాళ్లూ, మోసగాళ్లూ మాత్రమే ఉంటారనే నిర్ణయానికి తనెలా వచ్చాడు ?

* * *

ఆఫీసు ప్యూన్ తీసుకువచ్చి ఎవరో ఇచ్చారంటూ ఓ ఉత్తరం నా చేతిలో పెట్టాడు. ఉత్తరం విప్పాను.

"సుందర్రావుగారూ

సాయంకాలం పబ్లిక్ పార్క్—లో ఏనుగుబొమ్మ దగ్గర నన్ను కలవగలరా ? సరిగ్గా ఏడుగంటలకు రండి. మరో విషయం. మీ రనుకున్నట్టుగా మీ కిరాయి మనుషులు నన్ను దావదన్ని చెవులు మూయలేదు. మా స్నేహితులందరం కలిసి మీ వాళ్ళకే మా సత్తా రుచి చూపించాం. సాయంత్రం మీరు గానీ రాకపోతే కథ మీకే ఎదురు తిరుగుతుంది. మీ క్షేమానికి ఇదే మా హామీ !

మీ—రాఘవ."

నాకు మతిపోయింది. అది ఆఫీసనీ నేను కిందా మీదా అవకూడదనీ తెల్సు. కానీ ఏదో భయం—ఏదో తొందరపాటు... ఇంటికి వెళ్లడమా, లేక పార్క్—కి

వెళ్లడమా? తెలియక ఆలోచిస్తూ ఉండి పోయాను. ఈ రాఘవ ఎవడో చాలా తెలివైనవాడై వుండాలి. లేకపోతే నా ప్లాను ఎలా తిప్పిగొట్ట గల్గుతాడు!! ఈ విషయం విశాలకి తెలిస్తే!! తెలియ కూడదు. ఎవరికీ తెలియకూడదు.

సరిగ్గా ఏడుగంటలకి పార్కు-కి వెళ్లాను. జనం పల్చగా ఉన్నారు. ఒకళ్లూ ఇద్దరూ అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నారు.

"రండి సార్."

చుట్టూ చూశాను.

పొడుగాటి మనిషి పాతిక సంవత్సరాలు ఉండొచ్చు. బెల్ బాటమ్ ప్యాంట్‌లో గురూ షర్ట్‌లో అందంగా ఉన్నాడు.

ముందుకు వచ్చి "కూర్చోండి సార్," అన్నాడు. కూర్చున్నాను.

క్షణం మా మధ్య మాటలు లేవు.

"మీరు పెద్దవారు-మీరే ఇలా చేస్తారని ఎప్పుడూ అనుకోలేదు. ఈ విషయం విశాలకి చెబితే తండ్రిగా మిమ్మల్ని ఎంతగా అసహ్యించుకుంటుందో ఆలోచించారా?"

నాకు కోపం ఆగింది కాదు. ఆవేశం వచ్చింది.

"పెళ్ళి కాని ఆడపిల్లల్ని ఇలా వల్లో వేసుకుని మోసంచేసే వాళ్ళని నేను చాలామందిని చూశాను. నా కూతురు బ్రతుకు పాడవకుండా చూసే బాధ్యత నాకు లేదంటావా?"

"నేను మీ అమ్మాయిని మోసం చేస్తానని ఎందుకు అనుకున్నారు? ఎలా అనుకున్నారు? కనీసం మీ అమ్మాయినైనా మీరు అడిగారా?"

"నా కనవసరం."

"విశాల కేజువల్‌గా నాకు ఫోన్ చేసిన మూలంగా నేను బ్రతికి పోయాను."

నేను మాట్లాడలేదు.

"సార్-సుందరరావుగారూ, మీరు పెద్ద వారు. మీ మీద నా కేవిధమైన కోపం లేదు. నేను నిజంగా చెప్తున్నాను విశాలని నేను పెళ్ళిచేసుకుంటాను... సరేనా?"

నేను చిరాగ్గా అనేశాను, "అసలు నువ్వెవరివి? మంచీ చెడూ చూడక్కర లేదా? అంతా మీ ఇష్టమేనా?"

రాఘవ చీకట్లో నవ్వేశాడు.

"మంచివాళ్ళకి మంచివాళ్ళూ చెడ్డ వాళ్ళకి చెడ్డవాళ్ళూ దొరుకుతారంటారు. కానీ మీలాంటి చెడ్డవాళ్ళు కూడా మంచివాళ్ళే కావాలని అనడం బాగోలేదు. టూ మచ్ ఏంబిషన్..."

"అంటే..."

"ఆడపిల్లల్ని ప్రేమించి ఆ పైన స్వంతం చేసుకుని ప్రేమలేఖలు వ్రాసి-పెళ్ళిమాట వచ్చేసరికి పరారీ అయిన పెద్దమనిషి-తన కూతురికి ఇంద్రుడో చంద్రుడో అల్లుడవాలని కోరుకోవడం అత్యాశ అవదంటారా?" గబగబా అంటున్నాడు రాఘవ.

"ఏమిటి నువ్వు మాట్లాడేది?" అన్నాను.

"అవును సార్...నేను ఎవర్ని అనుకున్నారు.రాఘవని మీరు పెళ్లి అయీ మా అక్కయ్యకి బ్రహ్మచారినని చెప్పి వల్లో వేసుకున్నారు. మా ఇంట్లో అద్దెకుండి నా చేత ప్రేమలేఖలు మోయించారు. మా వాళ్ళకి నిజం తెలిసి మిమ్మల్ని కొట్టడం...అవన్నీ..."

"రాఘవా..."

"భయపడకండి సార్...మీరు అక్కయ్యకి ద్రోహం చేశారని-అందుకోసం నేను ప్రతిగా విశాలని మోసం చెయ్యను. లోకంలో అందరూ మీలాంటి వాళ్ళే ఉండరు. కొందరిలో బహు కొందరిలో నాలాంటివాళ్లు కూడా ఉంటారు మీ నీడని చూసి మీరు భయపడ్డారంతే!! లేకపోతే ఈ దారుణం మీరు చేసేవారు కాదు.

నేను దిమ్మెత్తిపోయి రాఘవని చూస్తూ ఉండిపోయాను. చీకట్లో నా నీడ దెయ్యంలాగా కన్పించడం మొదలు పెట్టింది.